

Sygnatura akt **VII K 666/13**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2014 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Wołowie w składzie:

Przewodniczący SSR Tomasz Paprocki

Protokolant Edyta Lickiewicz

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2014 r.

sprawy

Z. P., syna J. i E. z domu B., urodzonego (...) w Ż.

oskarżonego o to, że

w okresie od 11 czerwca 2002 roku do 7 stycznia 2008 roku, od 5 maja 2008 roku do 19 marca 2009 roku, od 14 maja 2010 roku do 15 marca 2011 roku oraz od 30 czerwca 2011 roku do lipca 2013 roku uporczywie uchylał się od ciężącego na nim z mocy wyroku Sądu Rejonowego w Wołowie z dnia 2 lipca 2002 roku, sygn. akt III RC 126/02 obowiązku łóżenia na utrzymanie córki A. P. w kwocie 400 (czterystu) złotych miesięcznie, czym naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych,

tj. o czyn z art. 209 § 1 kk

I. uznaje oskarżonego Z. P. za winnego popełnienia czynów opisanych w części wstępnej wyroku, przyjmując, że oskarżony popełnił dwa przestępstwa w okresach:

1) od 11 czerwca 2002 r. do 19 marca 2009 r.,

2) od 14 maja 2010 r. do lipca 2013 r.,

to jest uznaje go za winnego popełnienia dwóch przestępstw z art. 209 § 1 kk i za to na podstawie art. 209 § 1 kk za pierwsze z nich wymierza mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, a za drugie z nich wymierza mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk łączy wyżej wymierzone kary pozbawienia wolności i wymierza oskarżonemu karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesza oskarżonemu wykonanie wymierzonej kary pozbawienia wolności na okres 2 lat próby;

IV. na podstawie art. 72 § 1 pkt 4 i 8 zobowiązuje oskarżonego do wykonywania pracy zarobkowej lub do zarejestrowania się jako osoba bezrobotna w Powiatowym Urzędzie Pracy w przypadku nie podjęcia pracy;

V. na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych, w tym od opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Z. P. i S. C. są rodzicami A. P..

Dowód:

- wyjaśnienia Z. P., k. 86, 68,
- zeznania S. C., k. 86-87, 33-34.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Wołowie z 2 lipca 2002 r., sygn. akt III Rc 126/02 zasądzono od Z. P. na rzecz córki A. P. kwotę 400 zł miesięcznie tytułem alimentów.

Dowód:

- wyrok III Rc 126/02, k. 12.

W okresach od 11 czerwca 2002 r. do 19 marca 2009 r. oraz od 14 maja 2010 r. do lipca 2013 r. Z. P. nie był zarejestrowany jako osoba bezrobotna i uparczywie uchylał się od wykonywania ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego, czym naraził A. P. na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Z. P. nigdy nie uiścił żadnych kwot tytułem alimentów.

Dowód:

- wyjaśnienia Z. P., k. 86, 68,
- zeznania S. C., k. 86-87, 33-34,
- decyzja, k. 2, 3,
- zaświadczenie komornika, k. 4, 19-20,
- zaświadczenie MOPS, k. 6,
- informacja z PUP, k. 13.

Przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego i sądowego Z. P. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że nie płacił alimentów, bowiem nie miał pieniędzy.

Sąd zważył:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wina, sprawstwo i okoliczności popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu w części dyspozytywnej wyroku czynów nie budziły wątpliwości sądu.

Zgodnie z art. 209 § 1 kk kto uparczywie uchyla się od wykonania ciężącego na nim z mocy ustawy lub orzeczenia sądowego obowiązku opieki przez niełożenie na utrzymanie osoby najbliższej lub innej osoby i przez to naraża ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Przestępstwo z art. 209 § 1 k.k. jest przestępstwem skutkowym z zaniechania i polega na uporczywym uchylaniu się od wykonywania obowiązku opieki, poprzez nielożenie na utrzymanie osób uprawnionych. Aby znamiona typu czynu zabronionego były spełnione, należy stwierdzić, że sprawca:

a) był zobowiązany do opieki bądź z mocy ustawy, bądź z mocy orzeczenia sądowego, poprzez lożenie na utrzymanie osoby uprawnionej

b) uchylał się od tego obowiązku w sposób uporczywy,

c) w wyniku tego nielożenia osoba uprawniona narażona została na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.

Aby możliwe było przypisanie oskarżonemu winy i popełnienia przestępstwa z art. 209 § 1 Kodeksu karnego muszą zostać spełnione łącznie wszystkie wskazane wyżej warunki.

Pierwszym z dowodów, wskazujących na sprawstwo oskarżonego, są jego wyjaśnienia, w których przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnieniom tym jednak nie dano wiary w części, w której oskarżony stwierdzał, że nie był w stanie w ogóle uiszczać żadnych kwot tytułem alimentów.

Wskazać należy, że oskarżony, nie będąc zatrudnionym, jednocześnie nie był we wskazanych wyżej okresach zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy jako osoba bezrobotna. Brak tejże rejestracji był przez oskarżonego zawiniony, bowiem oskarżony nie podał żadnych racjonalnych powodów, które uniemożliwiałyby mu poszukiwanie pracy. Nadto oskarżony wyjaśnił, że podejmował prace dorywcze. Brak rejestracji jako osoba bezrobotna uznać należy za przejaw uchylania się od obowiązku poszukiwania pracy i lożenia na utrzymanie córki.

Ponadto z zeznań S. C. wynika, że oskarżony nadużywał alkoholu. Co za tym idzie uznać należy, że skoro oskarżony mógł kupować alkohol, który z pewnością nie jest towarem niezbędnym do egzystencji, mógł on kwoty przeznaczone na ten cel wydatkować na opłacenie, choćby częściowe, alimentów.

Z informacji znajdującej się na k. 13 akt wynika w jakich okresach oskarżony nie był zarejestrowany jako bezrobotny. Przy czym sąd uznał, że drugi podany w informacji PUP okres rejestracji – około czteromiesięczny – jest na tyle krótki, że uzasadnia objęcie go przestępczym działaniem oskarżonego. To samo tyczy się trzymiesięcznej rejestracji od 16.03.2011 r. do 29.06.2011 r. To skutkowało przyjęciem, że oskarżony dopuścił się w rzeczywistości dwóch przestępstw w okresach wskazanych w części dyspozytywnej wyroku, które przedzielone są czternastomiesięczną przerwą.

Przedstawiana przez S. C. sytuacja majątkowa matki pokrzywdzonej i samej pokrzywdzonej jednoznacznie wskazuje, że oskarżony swoim zachowaniem naraził pokrzywdzoną na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Okoliczność ta potwierdzona nadto została treścią informacji z MOPS, z której wynika, że matka pokrzywdzonej korzystała z pomocy społecznej. Matka pokrzywdzonej utrzymuje się z renty w wysokości około 700 zł, co za tym oczywistym jest, że bez alimentów nie była w stanie zaspokoić jej podstawowych potrzeb życiowych. Zwrócić należy uwagę, że oskarżony nigdy nie zapłacił żadnych kwot tytułem alimentów i nie interesował się losem dziecka.

Wymierzając oskarżonemu karę sąd miał na uwadze dyspozycje wskazane w art. 53 kk.

Sąd uznał, że wystarczającą i wychowawczą karą będzie wymierzenie oskarżonemu kar 6 miesięcy i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary łącznej 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby.

Pokrzywdzona zakończyła naukę i obecnie nie przysługują jej alimenty. Co za tym idzie nie istnieje w zasadzie obawa, że oskarżony ponownie dopuści się przypisanych mu wyrokiem przestępstw. Ponadto oskarżony nie był uprzednio karany za przestępstwo z art. 209 § 1 kk. Córka oskarżonego może oczywiście jeszcze podjąć naukę. Sąd zobowiązał

zatem oskarżonego do wykonywania pracy zarobkowej, bądź zarejestrowania się jako osoba bezrobotna. Obowiązek ten może spowodować, że oskarżony nie popełni w przyszłości przestępstwa niealimentacji.

Sąd wziął pod uwagę sytuację osobistą oskarżonego, który choruje na nowotwór płuc i jak sam stwierdził „już krwią pluje” (k. 86v). Nadto oskarżony odnowił kontakt z córką.

W tym stanie rzeczy orzekanie kary surowszej było zdaniem sądu niecelowe.

Mając na uwadze sytuację majątkową oskarżonego, który nie posiada stałej pracy, zwolniono go od zapłaty kosztów postępowania.